

Լ Ք Ո Ւ Մ

Թուլցուցած եմ կապերն նորէն
Ինձ ազուցող ընկերներուս,
Ըլլալու մօտն իմ Աստրծոյս:

Ու փակուած եմ մէջն իմ խաւար
Մտի, սրտի մենարանին,
Լուռ ունկնդիր
Չայներու նոր, ձայներու հին,
Անհագանգող քափով մ'անդու՜
Պատերէն իմ ներաշխարհին:

Ու կը պեղեմ խորը հոգւոյս
Որ ա՛լ զսնեմ ակը անյայտ
Երբեմն զիս լիացուցած,
Խանդ ու հաւատք, սէր պարգեւած
Հրաշագլան հին գինիին:

Սակայն եղո՛ւկ,
Երբ ես ինծի
Տուած հովեր մենակեացի
Կ'ընեմ հիգերն իմ անպտուղ .
Եղո՛ւկ վասնած օրերուս սուղ:
Քանզի համբան երջանկութեան,
Ուղին՝ տանող զիս Աստրծոյս
Կ'անցնի սրէն ընկերներուս:

Ա Մ Լ Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

Միտքս, խոսքան արտ մ'ինչպէս,
Ա՛լ կորուսած կը թըլի
Արտադրելու հուրքը վէս,
Ու ինքն իր դէմ կը կռուի:

Գո՞հ է արդեօք անցեալի
Բերէն իր նիղն ու ճխեղծ,
Ձէ՞ որ կօչումը կը զգար
Ըլլալու մեծ բանաստեղծ:

Ձէի կրնար հաւ՛սալ թէ
Դրի, զրփի սիրահար
Միտքն իմ ուրիշ աղբիւրէ
Պիտի հանոյք ըստանար:

Պիտի գա՞յ օրն արդեօք, ուր
Իր խոհերէն թափափուր,
Զերթ վաղաճէջ հրաքուխ,
Կրկին դուրս տայ հուր ու մուխ:

Գ. ՀԱՐՏԱՐ